

פרשת חוקת

מי שעוסק בתורה הקדושה נחשב לו כאילו כל יום הוא עומד על הר סיני ומקבל

את התורה מחדש

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר (במדבר י"ט) זאת

חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר וְגו'. רבי

יוֹסִי פֶתַח, (דברים ד) וְזאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנַי

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תָּא חַוִּי, מְלִין דְּאֹרִייתָא קְדִישִׁין אִינוּן,

עֲלֵאין אִינוּן, מְתִיקין אִינוּן בא וראה דברי התורה קדושים הם עליונים

הם ומתוקים הם. **כְּמָה דְּכְתִיב** כמו שכתוב, **הַנְּחֻמְדִים**

מִזְהָב וּמִפּוֹ רַב וּמִתּוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְגו'. מאן דְּאֶשְׁתַּדַּל

בְּאֹרִייתָא, כְּאֵלּוּ קָאִים כָּל יוֹמָא עַל טוֹרָא דְּסִינֵי

וְקָבִיל אֹרִייתָא מי שעוסק בתורה הקדושה נחשב לו כאילו כל יום הוא עומד

על הר סיני ומקבל את התורה מחדש. **הֲרָא הוּא דְּכְתִיב** זהו שכתוב, (דברים

כז) **הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ לְעַם** כי כל יום ויום שאתם עוסקים בתורה נחשב כאילו

היום הזה הוא היום בו קבלתם את התורה ונהייתם לעם. **וְהָא אֹקְמוּהָ**

חֲבֵרִיא וכבר ביארוהו חז"ל [ג].

[ג] ובגמרא ברכות (דף סג:) ועוד פתח רבי ישראל היום הזה נהיית לעם. וכי אותו היום יהודה בכבוד תורה ודרש: הסכת ושמע נתנה תורה לישראל? והלא אותו יום סוף

הלימוד היומיומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וזאת המלכות התורה ז"א וזאת התורה זו"ן ביחוד אחד

כְּתִיב הֵכָא זֹאת הַחֻקֹּת הַתּוֹרָה, וְכִתִּיב בפרשת דברים **זֹאת**

הַתּוֹרָה הוסיף אות ו' וזאת וגם לא כתוב שם 'חוקת' אלא וזאת התורה,

מֵה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי וצריך לבאר מה ההבדל ביניהם. **אֵלֶּא רָזָא עֲלָאָה**

הוּא, וְהִכִּי אֹלֵיפְנָא אלא ענין זה הוא סוד עליון וכך למדנו, **זֹאת**

הַתּוֹרָה: לְאַחֲזָאָה כֻּלָּא בְּיַחְזִיבָא חָד זאת היא המלכות הנקראת זאת,

והתורה היא התפארת וכשומר וזאת התורה הוא סוד זו"ן להראות שהם ביחוד אחד,

וְלֹא־אֲכַלְלָא כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,

לְאַשְׁתַּכְּחָא כֻּלָּא חָד ולכלול את המלכות בחינת כנסת ישראל בז"א שימצא

הכל אחד ביחוד אחד. **בְּגִינֵי כֵךְ** ולכן אמר **זֹאת הַתּוֹרָה. אִמַּאי**

תּוֹסַפֶּת וָא"ו ולמה הוסיף ו' בתיבת 'וזאת'. **אֵלֶּא הָא אֲתִמַּר,**

לְאַחֲזָאָה דְכֻלָּא חָד, בְּלֹא פְרוּזָא אלא הרי כבר אמרנו שרוצה

להראות שהכל אחד בלא פירוד וכדי לחבר ולכלול את ו' שהוא ז"א עם המלכות הנקראת

זאת לכן אמר. **זֹאת: כֻּלָּל וּפְרָט כֻּלָּא, דְכֵר וְנוֹקְבָא** כי בתיבה

זו הורה שהמלכות שהיא 'כלל' הואיל והיא כוללת כל העליונים והתחתונים והתפארת

אור הרשב"י

וכתב בתורה תמימה (דברים פרק כז הערה י) "דקדק לומר שחביבה תורה 'על לומדיה' רומז על משה והכהנים והלויים שאמרו זה, דבאמת רק הלומדים מרגישים ביותר חבת התורה בערך כזה, משא"כ המון העם אינו מגיע למדרגה כזו."

ארבעים שנה היה! אלא ללמדך: שחביבה תורה על לומדיה בכל יום ויום כיום שנתנה מהר סיני. אמר רבי תנחום בריה דרבי חייה איש כפר עכו: תדע, שהרי אדם קורא קריאת שמע שחרית וערבית, וערב אחד אינו קורא – דומה כמי שלא קרא קריאת שמע מעולם.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שהוא 'פרט' שבו נפרטים כל הו"ק שניהם כאחד ביחוד אחד. **וּבְגִין כִּן** ולכן אמר
זֹאת הַתּוֹרָה וְדַאי. אֲבָל מה שאמר בפרשתינו **זֹאת בְּלֹא**
תּוֹסֶפֶת וְא"ו הואיל ולא מדבר כלל בז"א אלא במלכות הנקראת, **חֻקַּת**
הַתּוֹרָה וְדַאי כי המלכות היא בחינת חוקות התורה והמצוות שבה, **וְלֹא**
הַתּוֹרָה ולא התורה כולה בבחינת עצמותה אלא, **דִּינָא דְאִוְרֵייתָא,**
גְּזֵרָה דְאִוְרֵייתָא הדינים והגזירות שבתורה שהם מבחינת המלכות שהיא בית

דינו של התפארת.

זאת אשר ללוויים שבאים מצד הדין

תָּא חַיִּי, (במדבר ח) בא וראה מה שכתוב **זֹאת אֲשֶׁר לְלוּוִיִּם, וְלֹא**
וְזֹאת. דִּהָא מְסִטְרָא דְדִינָא (קש"א) **קָא אֶתְיִין, וְלֹא**
מְסִטְרָא דְרַחֲמֵי. כי הלוויים באים מצד הדין ששם צד המלכות ולא מצד הרחמים
שבז"א ולכן לא הזכיר אות ו' בתיבת זא"ת אשר ללוויים **אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה** לרבי
יוסי, **וְהָא פְתִיב** והרי כתוב (במדבר ד) **וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחַיִּי. וְדַאי**
בְּלִיּוּאֵי אֶתְמַר והרי פסוק זה נאמר בענין הלוויים וכתוב 'וזאת' עם ו', **וְאֵתְ**
אֲמַרְתָּ זֹאת וְלֹא זֹאת. ואתה אמרת שבבחינת הלוויים נאמר דוקא זאת בלי
ו' **אָמַר לֵיהּ, וְדַאי הֲכִי הוּא** אמר לו רבי יוסי לרבי יהודה ודאי כך הוא
כמו שפירשתי שבחינת הלוויים עצמם היא במלכות ולכן אמר זאת בלא ו', **וְקָרָא**
מוֹכַח והפסוק שהבאת מוכיח לאיזה טעם כתב בו ו' על הלוויים, **מֵאַן דְאֶחִיד**
סָמָא דְמוֹתָא, אִי לָא יַעֲרַב בֵּיהּ סָמָא דְחַיִּי, הָא וְדַאי

הלימוד היומיומי

יְמוֹת שהרי מי שאוחז בידו סם המוות אם לא יערב בו סם החיים ודאי שימות וכך גם הלויים שבחינתם מהדין שמשם משתלשלים החיצונים שהם סם המוות אם לא יערב בהם מסם החיים שהוא אות ו' שבז"א ודאי שימותו. **וְעַל דָּא** ולכן אמר הכתוב **זֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחַיּוּ וְלֹא יָמוּתוּ**. הוסיף ו' דז"א בזאת של הלויים כדי שיחיו ולא ימותו, **בְּגִין דְּסָמָא דְחַיּוּ מְעָרְב בְּחַדְיָהּ** לפי שסם החיים מעורב בו אז **זֹאת עֲשׂוּ וְחַיּוּ וְלֹא יָמוּתוּ, וְדָא זֹאת אֲצַטְרִיךְ לְהוּ, וְלֹא זֹאת** ואם כן ודאי שכדי שיחיו ולא ימותו צריך לומר זאת ולא זאת. **בְּגִינֵי כֵךְ זֹאת הַתּוֹרָה מִמָּשׁ, בְּיַחְדָּא חָד, בְּיַחְדָּא שְׁלִים** ולכן כשמדבר על זו"ן יחד אמר וזאת התורה בו' וחיבר זאת עם התורה שהוא חיבור זו"ן ביחוד אחד ביחוד שלם, **כְּלָלָא דְדִבְרֵי וְנִקְבָּא. ו"ה**. שהם כללות זו"ן סוד אותיות ו"ה שבשם הוי"ה **זֹאת**: אבל כשכתבו זאת לבד בלי ו' ה' **בְּלַחְדוּי** זה מדבר על המלכות לבדה שהיא סוד אות ה' אחרונה שבשם הוי"ה, **וְעַל דָּא** ועל זה כתוב **זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה** ולא אמר וזאת.

רבי שמעון ותלמידיו היו בביתו של רבי פנחס בן יאיר ועסקו בפרשת פרה אדומה

רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֲבָא וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יִצְחָק, הוּוּ שְׂכִיחֵי בְבֵי היו נמצאים בביתו של רבי פנחס בן יאיר, **אָמַר רַבִּי פְּנִיחָס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמִטּוֹתָא מִנְּךָ אֲנִתְּ דְּאוּקְמֵי עֲלֶיךָ לְעֵילָא, וּמִילָךְ בְּאַתְגַּלִּיָּא** בבקשה ממך אתה